

Várpalotai

BÁNYÁSZ

Üdvözljük Ernő-mező dolgozóit,
a munkaverseny január havi győzteseit

A VÁRPALOTAI SZÉNÁNYÁK NAGYÜZEMI PÁRTBIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

IV. évfolyam — 5. szám.

ÁRA 30 FILLER

Péntek, 1954. január 29.

Több megbecsülést az orvosoknak

Legfőbb kincs az egészség, s erre a kincsre az orvosok vigyáznak olyan munkával, olyan önfeláldozással, ami feltétlenül megérdemli a megbecsülést.

Dolgozóink az utóbbi időben elég gyakran fordultak hozzánk és a különböző szervekhez panaszkodtak, amik az orvosok munkájának a hiányosságait tárják fel. Tény az, hogy van hiba a munkában, hiszen mi magunk is köztünk egy bíráló cikket, azonban a mi orvosaink munkáját döntő többségben az áldozatkészség, a lelkiismeretesség jellemzi.

Nézzük meg, hogy mi a helyzet az orvosok körül. Inota, Pét Várpalota három kerületre, a kb. 30.000 lakosra igen kevés orvos jut, mindössze 14. Ebben benne van már a főorvos és a tisztifőorvos is. Mégis a mi orvosaink az egész napos megerőltető munka után, a zsebükben 10—12 meghívóval, elindulnak a városba, a fekvő betegek látogatására jármű nélkül. S még ha hozzáteszük, hogy ez a 10—12 cím egy mástól igen nagy távolságra van, mindenki előtt könnyen érthetővé válik, hogy a mi orvosaink jó munkát végeznek.

Mégis azt tapasztaljuk, nem egy ízben, hogy sok a meg nem értés, a türelmetlenkedés orvosainkkal szemben. Valahogy nem jó a dolgozóink kapcsolata az orvosokkal és ez a nem eléggé jó viszony abból származik, hogy a dolgozók nem ismerik az orvosok problémáit, nehézségeit.

Panaszkodtak a dolgozóink, hogy hideg a rendelés, hát erről nem az orvos tehet, ő is kénytelen a hideg rendelésben dolgozni. Ennek ellenére nem egyszer hallottuk, hogy egyes felelőtlen dolgozók meg nem engedhetetlen, durva hangot használnak az orvossal szemben, aki pedig rendet igyekszik fenntartani, kötelességét teljesíti.

Nem egyszer előfordul, hogy abban a rendelésben ahol az orvos rendel, női beteget vizsgál, benyit egy férfi beteg, annak ellenére, hogy figyelmeztetve lett, várjon kint. Amikor felszólítják, hogy menjen ki, még neki áll feljebb, fenyegetőzik, gorombáskodik. Persze előfordul női betegrel is, hogy az nyit be a férfi-beteg vizsgálatakor. Nem lehet csodálni, ha az orvosok néha elvesztik türelmüket, mert ez sokszor egyegy felelőtlen dolgozó magaviselete váltja ki belőlük. A dolgozók zöme természetesen nem így viselkedik, megbecsüli

az orvosokat és igyekszik munkájukat elősegíteni, azzal, hogy türelemmel vár, míg rákerül a sor, udvariasan beszél az orvos-sal.

Nagy a türelmetlenség az úgynevezett ügyelejes orvossal szemben. Valóban hiba az, hogy nincs jármű, de mindenki el tudja képzelni, hogy este 7—8 óra után, amikor az orvos végez, nem lehet 5 perc alatt odaérni a Rákosi-telepről az Ady-majorra, azután a vasúthoz, és ezért nem szabad türelmetlenné lenni, mert az orvos is ember, még hozzá olyan ember, aki a mi egészségünkre vigyáz felel, ami egészségünk érdekében nem sajnálja a saját magáért kockára tenni, amikor fél északán rója a város utcáit, betegről-betegre.

Valóban vannak hibák az orvosoknál is, egy ilyen hiba a mentőszolgálatnál előforduló lazaság. Sokszor nem vizsgál a súlyos beteget a mentőocsin, különböző okok végett, de az előfordul, hogy mentőocsin járnak ebédelni az oda bocsátott dolgozók a mentőocsin várakozásuk pedig valahol szünetelnek.

re rá, ez valóban meg kell szüntetni a jövőben. Hiba az is, hogy az orvosok, illetve a tisztiorvos és a főorvos nem harcolnak erőlyesebben a rendelőintézetben előforduló hiányosságok megszüntetéséért.

Ezek a hibák azonban elenyésznek emellett a sok jó munka mellett, amit az orvosok végeznek, mert vajjon nem jó munkát végez az az orvos, aki vizsgálat közben a betegével rendszeren elbeszélget, ezen keresztül nevezi őt, aki meggyógyítja a beteget, aki visszahívja a dolgozó egészségét, keresőképességét vizsgálja és családnak a beteg gyereket, szülőit.

A mi orvosaink ezt kötelességből teszik, emberszeretettel, ez a hivatásuk, és nem kérnek a dolgozóktól érte semmit, csupán annyi megbecsülést, mint amennyit ők megadnak nekik. Adunk hát sokkal több megbecsülést az egészségügyi dolgozóknak, orvosoknak. Lássuk meg, hogy ők a hivatásukat teljesítik, hogy ők a saját helyükön éppen olyan önfeláldozóan dolgoznak, mint a bányász a bányában, éppen olyan felelősségteljes is a munkájuk, hiszen a legnagyobb érték van a kezükre bízva: az ember.

Frontbrigádok versenye

1. Ferenc-mező 70-es front második harmad 121,2 százalék.
2. Ernő-mező 1-es front második harmad 113,5 százalék.
3. Ferenc-mező 70-es front harmadik harmad 109,3 százalék.
4. Cser-mező 3-as front második harmad 109 százalék.
5. Cser-mező 3-as front első harmad 107 százalék.
6. Ósi-mező 300-as front harmadik harmad 107 százalék.
7. Cser-mező 3-as front harmadik harmad 104,5 százalék.
8. Ferenc-mező 70-es front első harmad 103,3 százalék.
9. Ernő-mező 1-es front első harmad 102,2 százalék.
10. Ernő-mező 1-es front harmadik harmad 102,1 százalék.
11. Cser-mező 50-es front első harmad 97,4 százalék.
12. Cser-mező 50-es front második harmad 95 százalék.
13. Ósi-mező 300-as front első harmad 94 százalék.
14. Ferenc-mező 48-as front első harmad 92,3 százalék.
15. Ósi-mező 300-as front második harmad 91 százalék.
16. Ferenc-mező 48-as front második harmad 81,3 százalék.
17. Ferenc-mező 48-as front harmadik harmad 67 százalék.
18. Cser-mező 50-es front harmadik harmad 59 százalék.

A III. kongresszus tiszteletére párosversenyre hívom Krauth elvtársat, az Ósi-mező üzemvezetőjét

Az egész ország a kongresszusi verseny előkészületeinek a lázában ég. Minden becsületes dolgozó azt számítja, milyen felajánlást tehet a kongresszusra, mivel bizonyíthatja be a párt iránti szeretetét.

Talán kevés ember van olyan, aki annyit köszönhet a pártnak, mint én. Bányász gyerek voltam először, ajtonyitogató, később csillás, majd vājár lettem, mindenki, aki ismeri a felszabadulás előtti vājár életet, tudja azt, hogyan étem akkor, nélkülözünk, nyomorogtam.

A felszabadulás után a párt műszaki egyetemre küldött, az elsők között voltam azok közül a munkások közül, akikből mérnök lett. 1946 óta vagyok párttag, azóta érzem, a párt gondoskodását, minden lépésében. A párt bizalma állított arra a helyre, ahol ma dolgozom, a Várpalotai Szénbánya Ferenc-mezejének az élére. A bányamezőnk igen rossz volt, hosszú idő kellett hozzá, amíg feljavítottuk annyira, hogy élenjáró bányamező lett. A bányáüzemek közötti versenyt, december hónapban is mi nyertük meg. Ebben a hónapban is 106 százalékon állunk, sokat segített a decemberi béremelés is, amely valamennyi bányásznak nagy lelkesedést adott.

Az én életem, nem olyan, mint a tőkésék alatt élő bányamérnökök élete volt. Szabadon alkothatok, a terveim végrehajtását nem a tőkésék kapzsásága állapítja meg, hanem a párt, a nép állama segíti elő. A bányánkban mint a bányát tervezek, s ehhez a párttól minden segítséget meg is kapok. A magánéletem is megváltozott, az egykori napi gondokkal küzdő vājárból, jól kereső bányamérnök lett, ezt mind a pártnak köszönhetem.

Párt iránti szeretetem bizonyítékául a kongresszusra az elsők között akarok felajánlást tenni. Párosversenyre hívom ki a Várpalotai Szénbánya Ósi-mezejének üzemvezetőjét, Krauth elvtársat, aki szintén kommunista mérnök, aki velem együtt tanult a főiskolán.

A verseny feltételeiben kötelezem magamat, hogy első negyedéves tervemet, március 20-ra befejezem és a kongresszus napjáig 6000 tonna szénat adok terven felül. A fejteljesítményt össz dolgozóira viszonyítva, 2 tonna fölül emelem ezt gazdaságosabb telepítéssel és a munkahelyi váltás következtetés megvalósításával akarom elérni. Február hónapban a frontra 150 darab vastámet építünk be, ezzel havonta 100 köbméter fát takarítunk meg.

Vállalom, hogy a dolgozók részére az anyag ellátását biztosítom, a munkafeltételeket úgy megjavítom, hogy levegő és ivóvíz mindig elegendő mennyiségben áll a dolgozók rendelkezésére, a munkavédelmi feltételeket minden körülmény között szem előtt tartom.

Nagy várakozással és örömmel nézek a kongresszus elé, és bírom benne, hogy párosversenyünkkel, felajánlásommal elősegítjük a kongresszusi verseny sikerét.

Kasza Zoltán üzemvezető.

Kongresszusi versenyre készülődnek dolgozóink

Ernő-mező a januári verseny győztese

A kongresszusi verseny előkészületei a vállalat versenyében erősen érezteti a hatását, a mérhető 102 százalékról egy hét alatt 105,4 százalékra emelkedtünk. Az emelkedés oka az a lendület, melyet dolgozóink részéről lépten-nyomon tapasztalhatunk. A versenyfelajánlások tömegesen futnak be a szakszervezethez, dolgozóink lelkesen készülnek a kongresszusi versenyre. E héten közöljük Kasza elvtárs versenyfelhívását, aki párosversenyre hívta Krauth elvtársat, az Ósi-mező üzemvezetőjét.

Az üzemek közötti versenyben továbbra az

Ernő-mező

vezet 109,5 százalékkal és ezzel megnyerte az üzemek közötti versenyt január hónapban. Minden dícséretet megérdemelnek az Ernő-mezők ezért a szép teljesítményükért. Az elmúlt hónapban még le voltak maradva és onnan törtek előre.

A mező dolgozóit január hónapra nagy felajánlásokat tettek, az Ernő-mező dolgozói 2870 tonna szénfelajánlást tettek. Ezt a felajánlásukat túlteljesítették, becsülettel állták adott szavukat. A front brigádok jó munkáját igazolja, hogy az Ernő-mezői front mindhárom harmada teljesíti tervét. Második helyen a

Ferenc-mező

áll 105,6 százalékkal, a Ferenc-mezők 2702 tonna szénat váltalattak. Ezt a mennyiséget kitermelték úgy, hogy a Ferenc-me-

zők sem hagyták szünyben a szavukat. A frontok közül a 48-as front „végét járja”, a 70-es front mindhárom harmada teljesíti a tervét. A Ferenc-mezők a kongresszusi versenyben elsők akarnak lenni, mint azt Kasza elvtárs vállalásában le is szögezte. A Ferenc-mezők a kongresszusi versenyre készülnek.

Harmadik helyen az

Ósi-mező

áll, bár mindössze 0,6 százalékos különbséggel a Cser-mezőtől, az eredményük 102,9 százalék. A mező frontjai közül csak a harmadik szak teljesíti a tervét, a kis csapatok közül a 303-as csapat 150 százalékos körülményben. A mező szállító aknája a nagy hidegben többször befagyott és ezért el van maradva. A jegelési munkálatok miatt sok idő esett ki a termelésből. Bizunk benne, hogy a párosverseny megéreztetni a hatását és a kongresszusi verseny során az Ósi-mező sokkal jobb eredményekkel fog kiemelkedni, előbbre lép a versenyben, s a frontjának mindhárom harmadát 100 százalékos fölé emeli.

Utolsó helyen áll a

Cser-mező

102,3 százalékkal a lapunk más helyén foglalkozunk azokkal az okokkal, amik még a múlt héten érthetetlenek voltak előttünk a mező lemaradásának okával.

A frontok a Cser-mezőben váltakozva termelnek. Az 50-es front nem éri el a 100 százalé-

kot, sőt a front harmadik harmada 60 százalékos sem ér el. A 3-as front termelése nem rossz, 100 százalékos felül van, azonban ha szakemberek volnának a fronton, akkor ezt a százalékos jobban lehetne emelni.

A vállalat tervteljesítése 105,4 százalékos, január 103 százalékos ígértünk, előreláthatólag ígértünk be is váltjuk. A várpalotai bányászoknak ebben a hónapban nem kell szégyenkezniük az adott szavuk végett. A bányamezők is, valamennyien teljesítik a tervüket, mind 100 százalékos felül termel. Ez igen jó eredmény, azonban nem mehetünk-e szó nélkül amellett, hogy vannak olyan napok, most már rendszeresen, amikor 80 százalékos körülményben a vállalat és kockára tesszük egész havi munkánk eredményét. Nem szabad elfelejteni, amikor eredményeinket mérlegeljük, hogy ezt a magas százalékos, valamennyi üzem 100 százalékos fölötti termelését csak rendkívüli termelő nappal értük el, vagyis hétköznapi termeléssel nem tudta volna valamennyi üzem teljesíteni a tervét. Ez azt jelenti, hogy elbizakodottságra semmi ok nincs, még igen sok kiküszöbölni való hiányosság van az üzeminknél, amin a jövőben feltétlenül segíteni kell.

A kongresszusi verseny előtt állunk, minden dolgozónk készül erre a versenyre, van versenyzési kedv. Használják fel üzemvezetőink ezt a versenyzési kedvet, teremtsenek olyan műszaki feltételeket, hogy a versenyvállalásokat dolgozóink végre tudják hajtani és a kongresszusi versenyből dícsőség származzon reánk.